

Peter Cuijpers

De dag van de kleine dingen

‘Want wie veracht de dag van de kleine dingen?’

Zacharia 4:10

Het huis van God in Zacharia

In het boek van de profeet Zacharia stelt de Heere de volgende vraag: *‘Want wie veracht de dag van de kleine dingen?’* (Zach. 4:10). Een vraag die gesteld werd in de context van de herbouw van de tempel. Een kleine groep Joden was uit de Babylonische gevangenschap teruggekeerd naar Jeruzalem. De boeken Ezra en Nehemia spreken over deze terugkeer. De eerste groep teruggekeerden, onder Zerubbabel, richtte de aandacht voornamelijk op de herbouw van de tempel. Zij legden het fundament ervan en begonnen vol goede moed te bouwen. Maar ontmoedigd door tegenstand van de vijanden, kwam de bouw al snel stil te liggen. Na jaren van stilstand gebruikte de Heere de profeten Haggai en Zacharia om de bouw van het huis van God weer op gang te brengen. Voor een aantal Joden, die de vroegere tempel gekend hadden, was het nieuwe huis als niets in vergelijking met de tempel die Salomo had gebouwd (Hag. 2:4). Maar de Heere keek hier heel anders naar. Hij zag in dit bouwwerk een huis waaraan Hij een welgevallen had en verheerlijkt zou worden (Hag. 1:8).

Het huis van God in Handelingen

Wij bevinden ons vandaag een vergelijkbare situatie. Wij leven in de bedeling waarin de gemeente het huis van God op aarde is (vgl. 1 Tim. 3:15; Ef. 2:19-22; 1

Kor. 3:16). Wij leven echter nu in de eindtijd. Na het ontstaan van de gemeente op de Pinksterdag zijn er zo'n tweeduizend jaar verstreken in de geschiedenis van de gemeente. Het begin was zo heerlijk. De mensen stonden open voor het Woord van God, en op één preek van Petrus bekeerden zich drieduizend personen, die aan de gemeente werden toegevoegd (Hand. 2:41).

Zij die geloofden, waren allen bijeen en zij deelden alles met elkaar (Hand. 2:42-47). Dagelijks werden er mensen als levende stenen aan het huis van God toegevoegd (Hand. 2:47). Door de handen van de apostelen gebeurden vele tekenen en wonderen onder het volk. Er was sprake van eendracht, en het huis van God werd gekenmerkt door heiligheid (vgl. Ps. 93:5). Dit had tot gevolg dat geen ongelovige zich bij hen durfde te voegen. De gemeente werd door het volk hooggeacht en er werden steeds meer *gelovigen* de Heer toegevoegd, menigten zowel van mannen als van vrouwen (Hand. 5:12-15).

Het huis van God in 1 Timotheüs

In de *eerste* brief aan Timotheüs zien wij Gods huis nog in zijn eerste heerlijkheid, zoals het door de apostelen en andere trouwe arbeiders was gebouwd. Daar wordt de gemeente nog de pilaar en de grondslag van de waarheid genoemd, en worden er aanwijzingen gegeven hoe men zich in Gods huis moet gedragen (1 Tim. 3:15).

Het huis van God in 2 Timotheüs

In de *tweede* brief aan Timotheüs, de laatste brief die de apostel Paulus heeft geschreven, was de toestand ingrijpend veranderd. Het kwaad was toen al zo ver ontwikkeld, dat er aanwijzingen gegeven moesten worden hoe de afzonderlijke gelovige zich in deze omstandigheden had (en heeft) te gedragen. In Handelingen 5:13 durfde zich geen ongelovige bij hen te voegen. In de tijd van 2 Timotheüs was dit heel anders. Dwaalleraars zorgden voor onrust en verwarring, en naamchristenen waren binnengeslopen (2 Tim. 2:16-18; 3:5). Het huis van God wordt hier vergeleken met een groot huis, waarin niet alleen gouden en zilveren, maar ook houten en aardse vaten zijn. Sommige vaten waren tot eer, maar andere tot 'oneer' (2 Tim. 2:20). Het huis werd niet meer gesierd door heiligheid. In het boek Handelingen is telkens spraken van 'toevoegen' of toegevoegd worden. In 2 Timotheüs 2 is alleen nog maar sprake van het zich 'onttrekken'. Van de heerlijkheid en de heiligheid van het huis van God was nagenoeg niets overgebleven.

Het huis van God in onze tijd

Wat is er overgebleven van de vroegere heerlijkheid van Gods huis? Is het nu niet zoals in de dagen van Haggai: *‘En hoe ziet u het nu? Is het niet als niets in uw ogen?’* (Hag. 2:4). Hoeveel gelovigen verlangen niet terug naar de heerlijke begintijd van de gemeente? Dit kan twee gevaren opleveren:

1. *Onschriftuurlijk optimisme*. Er zijn christenen die oprecht geloven dat de dagen van weleer terugkomen. Ze geloven het niet alleen, ze proclameren het ook. Ze schreeuwen van de daken dat de tijd van de ‘grote’ opwekking is aangebroken. Het koninkrijk staat op het punt met kracht door te breken! Wie echter de lendenen van het verstand omgordt en nuchter blijft (1 Petr. 1:13), ziet niets van die zogenaamde grote dingen. Integendeel, de kerken lopen leeg, het geestelijke en morele verval neemt toe, en echte bekeringen zijn op één hand te tellen.

2. *Onschriftuurlijk pessimisme*. Het tweede gevaar is dat we vervallen in pessimisme. We verachten dan de dag van de kleine dingen. Niemand kan ontkennen dat de West-Europese landen hun beste tijd hebben gehad. Kerken lopen leeg, de secularisatie heeft hard toegeslagen. Waar vroeger drieduizend mensen zich bekeerden op één preek, mogen we blij zijn als één man zich nu bekeert na drieduizend preken. Er zijn gelovigen die zich vertwijfeld afvragen of het überhaupt nog wel zin heeft de handen uit de mouwen te steken. Gods antwoord hierop is: Ja. Hij kan het niet verdragen dat wij draven voor onze eigen weldoortimmerde huizen en ons niet bekommeren om Zijn huis (Hag. 1:4, 9). Ook tegen ons zegt Hij: *‘Want wie veracht de dag van de kleine dingen?’* Laten we de dingen niet *groter* maken dan ze zijn, maar anderzijds moeten we ook ervoor waken de dag der kleine dingen niet te verachten. Het één hangt vaak samen met het ander. Wie zich laat verblinden door ‘grote’ dingen, heeft geen oog meer voor de ‘kleine’ dingen.

‘Toen stonden Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, en Jesua, de zoon van Jozadak, op en begonnen het huis van God, Die in Jeruzalem woont, te herbouwen. Gods profeten, die hen ondersteunden, waren bij hen’ (Ezra 5:2).